

סמל קלינוט שלמה

2153741

בן אסתר ושמואל

נולד ב- י"א כסלו תשי"ד 24.11.1953

התגייס לצה"ל בפברואר 1972

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- כ"ב תשרי תשל"ד 18.10.1973

בהפגזה על תל-שאמס ברמת הגולן.

קלינוט שלמה,

שלמה, בן אסתר ושמואל, נולד ביום י"א בכסלו תשי"ד (24.11.1953) ביהוד. הוא למד בבית-הספר היסודי על-שם רמז ואחרי-כן המשיך בבית-הספר התיכון המקיף ביהוד, במגמה הביולוגית. שלמה היה תלמיד חרוץ ושקדן ואהוב על מוריו ועל חבריו. הוא ניחן בביטחון עצמי רב ובאופטימיות ללא סייג. מעודו לא נפל ברוחו ולא איבד את עשתונותיו ותמיד נהג לומר - "יהיה בסדר". כתב עליו אחד מחבריו: "היה חיוך של טוב-לב על פניו. תמיד מוכן היה לעזור, ומעולם לא שמעת מלת סירוב מפיו, כשנתבקש לסייע. הוא היה גבה-קומה, רחב-כתפיים וחסון". שלמה היה נער חברותי, עליו ומלא שמחת חיים. דתי היה והקפיד למלא את מצוות הדת, אך נמנע מהתווכח בענייני דת ולא ניסה לכפות על הזולת לחשוב כמותו. הוא היה בן נאמן ומסור להוריו ואח נפלא לאחיותיו. קשר הדדי מיוחד קשר אותו אל אחיותיו, קשר של אחווה, חברות וידידות מיוחדות במינה. הוא ניחן בחן אישי מיוחד, שבזכותו התחבב על כל אדם שהכירו. לאחר שסיים את לימודיו בבית-הספר התיכון עבד במפעל ביהוד והממונים עליו שיבחוהו על הישגיו בעבודה וראו בו עובד מסור, חרוץ ואחראי, אך בכוונתו היה להמשיך בלימודי הביולוגיה.

שלמה גויס לצה"ל בתחילת פברואר 1972 והוצב לחטיבת "גולני". לאחר הטירונות השתלם בקורס מ"כים חי"ר ונשאר בבסיס להדריך טירונים. חברו סיפר עליו שהיה "חייל מצטיין, שכושרו הגופני מעולה, חבר נפלא, בעל לב זהב". הוא לא הקפיד עם חניכיו בענייני משמעת, אך החמיר בנושאים מבצעיים ותבע דייקנות והקפדה בביצוע. על חלקו בפעילות המבצעית הוענק לו "אות השירות המבצעי". במלחמת יום-הכיפורים השתתף שלמה בקרבות נגד הסורים ברמת הגולן. ביום כ"ב בתשרי תשל"ד (18.10.1973) נפל שלמה בקרב ליד תל-שאמס שברמת-הגולן. הגדוד עסק אז בהתבצרות על התל ובעיצומן של העבודות פתחו הסורים בהפגזה. אחד הפגזים פגע בשלמה, שהיה סמל המבצעים בגדוד. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בקרית-שאול. השאיר אחריו הורים ושתי אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "שלמה ביצע את תפקידו באורח מושלם ובצורה מופתית, באומץ לב ובנאמנות. הוא היה חייל טוב ואהוד על חבריו ועל מפקדיו".

הוריו תרמו לזכרו פרוכת לבית-הכנסת בקריית ביאליסטוק שביהוד; ביום השנה לנופלו נערך חידון תנ"ך לתלמידי בית-הספר התיכון המקיף ביהוד ובני משפחתו העניקו למצטיינים מלגות לימודים וספרים; חטיבת "גולני" הוציאה לאור חוברת לזכר חללי החטיבה, ושלמה בתוכם.

מלחמת יום הכיפורים

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)

בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הביטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב- 25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73), והסמח"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

קבוצת פקודות לפני הקרב

כתבה מתוך עיתון "מעריב"

הפצע

הדמי' אול'י בחל' שאמס' ביפו באוק' 73'

כתבה מתוך עיתון "מעריב"

מעריב יום כיפור יום ג' ט' בתשרי תשנ"ו 10.95 23

לוחמי גדוד 13 של גולני ששודדו מקרב החרמון ב'73', סוחבים מראומה דווקא מאידוע לא ידוע שהיה בסוף המלחמה. ב'18 באוקטובר התארגן בתל שאמס כוח לפשיטה. שני קצינים צעירים דרשו לקיים את מסדר היציאה בבונקר, המג"ד התעקש להעמיד את החיילים בחוץ. אחרי כמה דקות נחתו שתי כצצות מרגמה קטלניות בין הלוחמים שעמדו בשלשות. גם אחרי 22 שנה יש כאלה שלא סולחים

אביחי בקר

נשלה סמל דוד נחליאל עם גדוד 13 של גולני לתל שאמס חשב שגרוע ממה שעבר עליו בחרמון לא יכול להיות. ביום הראשון של המלחמה הוא היה על ההר בעת שנכבש על ידי הסורים, אך הודות לתושיה שגילה הצליח לחמוק מהמוצב בחסות החשיכה. הם היו 17 לוחמים בכוח המאולתר שפרץ מתעלות המוצב החוצה, לעבר עמק בולען. בדרכם נתקלו בשלושה מארכים. 7 נהרגו, 2 שנשארו פצועים בשטח נלקחו בשבי. רק 8 פליטים שהופיעו בתפוזרת וכו להגיע בשלום אל קו כוחותינו.

הדרך שבה נחליאל נחליאל עד לרכבל התחתון היא סיפור גריר של הישרדות. הוא נותר המפקד היחיד בשירה המידלדלת בהדרגה, לחם על חייו כל הלילה, אך אם קיווה כי בזאת תם חלקו במערכה, לא חלפו שבועיים ודווקא בתל שאמס, כשגרמה היה שסוף סוף תבוא מנוחה ללוחם היגע, אירע המקרה שמילא אותו לפתע בתחושה של חוסר אונים מייאש.

פרשת תל שאמס, הנקודה המורחית ביותר אליה הגיע צה"ל בגזירה הסורית, היא עריין פצע פתוח עבור לא מעט מוחזקים גדוד 13. אמנם, הגדוד ספג כבר בפתיחת המלחמה 11 ודרגים בחרמון, אך את אלה הפנים בהתאם לעקרון החיילי - כמלחמה כמו במלחמה. התברר שדווקא האירוע המקומי, השולי אפילו, שהתרחש בתל שאמס ביום ז'מישי, 18 באוקטובר, אף שהיה קטלני הרבה פחות, פעל חזק פי כמה על הנפשות שלקחו בו חלק. סערת הרגשות שמעוררים הזכרונות מלפני 22 שנים, הביאה רבים מהמשתתפים בשחזור עד רמעות.

המשך הכתבה

שני פגזי מרגמה

כשנפתחה המלחמה היה גידוד 13 של גולני פרוס בצפון רמת הגולן. הסורים כיתרו את כל המוצבים שהחזיק גולני, אך רק התרמון נפל לידיהם. שאר המוצבים עמדו יפה בלחץ, ולאור המצב החיובי בהחלט בגזרתו, למג"ד א' לא נותר אלא להרוץ בהתלסות את פקודת הנסיגה שהתקבלה בקשר מהדרגים הגבוהים.

כשהתווצב בפני ועדת אגרנס סיפור א' כי לא פעם ולא פעמיים הורו לו במפורש להתפנות. "ואז התקשרנו לפיקוד ואמרנו שאין שום סיבה" - הוא העיד בוועדה - "אין שום סיבה והכל בסדר. אמרנו שהמוקד גבוה ומרגשים מצוין. אין שום סיבה ואז אמרו לנו 'מכירים, בודקים' זה נמשך איזה שעה או משנה כזה, ואז אמרו לנו 'שוב, בסדר, תישאר'. זה גם כן לא היה איתן, משהו ברור כזה. בקיצור, נשארתי".

ב-13 באוקטובר כבשו כוחות צה"ל את תל שאמס. אחרי שלושה ימים נכנס אליו גידוד גולני. את צנחני המילואים שהיו במוצב, החליפו אנשי גולני בעיצומה של הפגזה ארטילרית עזה. "הישמרו מהתקפות רגליות", הוזהרו המפקדים. משמעותו של תל שאמס לסורים, שיננו אותם מפקדים לרובאים, הוא מה שהזרמון עברו ישראל.

הגוף שנשקף מתל היה עוצר בשימה, אבל מי שם לב עיקר הפעילות התמקדה בחפירת שוחות מאומצת, שיגרה שעלתה על העבים. אחרי כמעט שבועיים רציפים של ישיבה במגננה, כבר הורגש צמא לאקשן. הגדודים האחרים בגולני עושים ורק אנחנו לא. הלכו הקולות וגברו.

ביום חמישי, 18 באוקטובר, כשהגיעה סוף-סוף התראה לבניצוד כלשהו, עלו צהלות שמחה רמות מכיוון פלוגה א' למה דווקא ריא נבחרה, לא לגמרי ברור. אפשר לשער כי מאחורי ההחלטה עמד גם הדבר שהחזיר אותה לכשירות מלאה, אחרי שבפגזות אררט האגדות בחרמון, המשימה, מכל מקום, היתה לחזור 8 ק"מ מהרעה, אל השטח שבשליטת הסורים, להתקרב אל מוצב קטן שבנקאתי תל בורקלה, בלשון הקוד - 'חפיה', להנחית עליו מכת אש פתאומית ולסגת במהירות. גירסאות אחרות טוענות כי המשימה היתה מאורבכת שתוכנן לסיירת אספקה או תקיפת כנק. 24 לוחמים מנחה הנבחרת שנקראה לביצוע, בשעה 15:45 עלו החיילים אסיאט מהבונקר בו התכנסו ונערכו מסודרים בשלושה לביקורת. כטרם הופיע המג"ד עוד אחד הקצינים כדריקה מקרימה משלו. לקראת סיומה, בשעה 16:00, דייקו שני פגזי מרגמה שירו הסורים וגזרתו ממש במרכז הכוח. תוצאות הפגיעה: 2 הרוגים - דניאל שביילי והחובש אליעזר סילס. 9 פצועים, רובם קשה. הפעולה בוטלה.

"אנחנו עומדים לבדיקת ציוד, אני עם מרגמה ותורמיל פצצות תאורה ועוד ערכת חבלה, ומאחורי, עם תחמושת נוספת, מספר 2 שלי אמנן יפת שהיוזב הוא עורך-דין בפתת תקוה. אחרי שכתתי מי היה זה שכל חזמן שאל, 'למה דווקא פה צריך לעשות מסדר', אבל כולם השתיקו אותו. הקצין גומר כמעט לבדוק, המג"ד מתקרב, פתאום פיצוץ, אבק ואני קורס. הכל השתגע לי, שבילי שהיה על ידי נעלם ואני נפלתי על רסיס ענק של פצצה, ברזל לוהט אדום אדום, היר משוט נשרפה לי. שמעתי פססססס וישר ריח של בשר חרוך יצא ממני. התהפכתי, אני זוכר דיבורים, זעקת כאלה, את הגלים שדיברו שם כבר לא הבנתי, אבל הרגשתי את הלחץ. פתאום היו קולות של חללים."

המשך בעמוד הבא

המשך מהעמוד הקודם

איברתי את ההכרה. שלושה שבועות אחר כך התעוררתי ברמב"ם.

2152066, טוראי נסים גיאת מרעננה, מחזור פברואר 72, היה עילוי בישיבה בה למד כטרם התגייס. האגדות על גולני ששמע מאחיו ששירת בחטיבה, כנהג כוס, הסריפו את רעתו עד שעזב את תלמודו, קם והתגייס. מתל שאמס הוא שב נכה, 100% פלוס - פגיעה שפירושה שיתוק בשלוש גפיים - טריפלגיה. עיקר הפגיעה היא בחלקו האחורי של המוח, ולכן נוספים עוד איברים מרוסקים ומעוותים.

לגיאת נותרה נחמה: "שכשעקרו לי חלק מהראש, השאירו לי את האונה של גולני". נסים גיאת, למרבה הפלא, עדיין מורעל צבא. לפני תשע שנים אפילו חמיר את שם משפחתו לגולני. תעצומות המאבק היומיומי שהוא מנהל, באופטימיות אין גבול, מעוררות השתאות. למרות המגבלות האיומות, מדי שבת הוא צועד מקרטע אל בית הכנסת. שלוש פעמים. שחרית, מנחה ומעריב, 2.5 ק"מ בכל כיוון, סך הכל 15.

כשהשקף ממיטתו על הארונה הגבוהה ברמב"ם היה מצבו קשה במיוחד. חלקי הגוף כולם כאבו כמו תופת. הראש, הבטן, הגב, על היד סגר סר, לא היה שום צד שיכול היה להתרווח בו. "כשהייתי שוכב הייתי מרגיש את המוח נשאר, כאילו מושכים אותו ממני בכוח העוצה", בוקר אחר הגיע המג"ד לביקור חולים. את דיוגות הרב"ט שהעניק לגיאת, הוא הצמיד לסדין במחווה מרגשת.

בינואר 74, בתום סדרת ניתוחים ממושכת, הועבר לשיקום בבית לוינשטיין. הוא לא הסכים לכך שיצטרך לנוע מעתה בכסא גלגלים. "רובאי מגולני לא יושב בעגלה", היה נחרץ בדעתו. באשמורת הלילה, כשהאחיות נמנמו על משמרתו, וחל בחשאי מהמיטה החוצה התגנב אל גרם המדרגות, חורק שיניים מיסורים, ושעות היה מתאמן בטיפוס. נופל וקם, צועד, שוב צונח וממשיך לנסות ולהכניע את רכס המוזיקה התלול.

המשך הכתבה

המצטיינים הכיבו

זה היה הרגע שלגמר שנה את חיי, משחזר רב"ט ראובן דב, רב, תושב גבעתיים שבאש העין, שממש היום רבו גיטונים חקלאיים במכון וולקני. רגלו הימנית סטופה עד למפסעה, זה ימין משותקת בהלטה, 100% הוא דרגת הנכות שנקבעה לו מדי בוקר כשהוא לובש את הפרוטזה ולעת לילה, כשהוא מסיר אותה, מופיע לו בערפילים תל שאמם.

"למלחמה הגעתי בטרמפים, את הראשון תפסתי בתחנה המרכזית בפתח תקוה, הין שם, אשה ותינוק ואיתם הגעתי לעפולה. לפני שהיא הורידה אותי היא השביעה אותי, שמור על עצמך. אני מתעקב על הפרט הזה, כי כלי שנרע - אנחנו גיטונים טובים."

בראש פינה, לקראת הצות, עלה רב על משיאת 400 שברועבר התנדר לו, להרדתו, שיפשה להעברת גופות הללים מרמת הגולן לבית החולים בצפת. "ישבתי מאחור, בארגו הריק, בסיוכיביס נורקתי מצד לצד, נרטבתי כהונן וכשחשבת ממה זה בא, הייתי בטוח שהמשיאת מובילה קרה. איך שאנחנו נכנסים לנאפה, הוא עוצר, אני קופץ, אני מסתכל על עצמי, המדים ספוגי דם."

את שלב הבלימה עשה כמוצב החרמונות. כשהגדרו הגיע לתל שאמם, הוא מספר, היה שם בדרך גוראי. "דווקא היילים שנחשבו מצטיינים פתאום הפסיקו לתפקד, תפסו פינה בבונקר ונעלמו. מרוב חרדות, היו גם תרבה שלא עלו אפילו להחליף את השומרים בעמדות. בגללם היו חיילים שנאלצו לסמוך כל הלילה רצוף בלי לישון. המצב בקיצור היה עגום. והמורל די מורידה."

ההורעה על הביצוע המועזר הכניסה את פלוגה א' לתוהות. ראובן דב, שצוות כלוחם בנבחרת המבצעת, נקבע להיות הקשר של הסמ"פ יעקב בורובסקי. "אני עומד במסדר, שקט מוחלט מסביב, ופתאום בום אדיר, אור יקרות, מין ארום עם זה, בוחק ומסנוור, ואז הכל קפא. נורקתי לברווז, וכאינסטינקט רציתי לקום על הרגליים. איך שאני מתרומם נחבטתי בארמה, דב אל תעצום עיניים, מילמלתי לעצמי, אם אתה סוגר אותך, זה יהיה לתמיד."

"זחלתי. כמה זמן, אני לא יודע. כשהתקרבת סוף סוף לבונקר הושטו אלי ידיים וגדרו אותי פנימה. לא תפסתי כמה העסק חמור. חשבתי שתחבושת מה, תחבושת שם, הדופא יטפל בי, קצת תרופות, אני את תל שאמם לא עוזב. לזימים התברר לו כי מרבית המקרים הרציניים, כביכול, היו למעשה קלים ממנו. לבסוף חולץ במסוק. "הזה בליכך קר שרציתי לומר להם שלפחות ישימו עלי שמירה, אבל לא הוותרו מסוגל להוציא מלים". כשנחת בבית חולים עפוה נלקח מזה לחדר ניתוח. בין האחרות שקידמו אותו כשהוא מעורפל זיהה את האשה שלקחה אותו טרמפ ביום שהחלה המלחמה: "זו כאמת אני, אישרה לו מבצע לכיסוי הירוק שעל פניה."

במקביל לנפילת מצות המרגמה על הכוח המתארגן נחתו שתיים נוספות על התל, האחת ליד טרקטור שהכשיר תעלות קשר וחיסלה את שלמה קלינס ואת המ"מ אלון ליצנברג שהיו לצידו. פגז אחרון במסת הרג שני אנשי חיל אוויר שהיו במספחים.

רוד נחליאל: "השניים האלה שהפירו את העמדה במשך איה שלוש שעות, מייכמו אותה מתחת לסלע ענק. פתאום נשמעת שריקה, סימן של יציאה, הם טבו במחירות למחסה, אבל מהרהר."

שנוצר - הסלע נקרע ופסוס התגלגל עליהם ומס' אותם. זה היה קטע מועז. לחשוב שבמסך יום שלם הם למעשה חפרו את הכוח שיהיה להם לקבר, אני סס לראות מה קורה, איתי היה אדם כובמן, איכשהו גיטנו למשוך כבל מהטרקטור שיתחבר לסלע בתקופה שאפשר יהיה להוציאו, אבל בשום אופן לא הצלחנו למצוא נקודת אחיזה, כך שנאלצנו לוותר על החלוקה. היה סס מראה שבחיים לא אשכח. כך יר של אהרן הלכרובים נשארה מושטת חוצצה כשנשם האבן האדיר עליה תפסתי אותה, ברקתי את הדופק, כלום. הרגשתי רכאון איום, מסביב היתה פניקה איומה, מכל המלחמה זה היה היום הכי שחור שאני זוכר."

הבונקרים התמלאו בחיילים מבוועתים. איש לא הסיר את הקסדה ולא את השכפ"צ. כולם עישנו, היתה רממה מעיקה שאי אפשר היה לשאת. "על רגעים כאלה משוררנו לעולם לא יכתבו", מתהדר סמל, ראן, ירון קימור, היום עורך "מבט שני". "מישהו מהקצינים שאל, 'מי מוכן לצאת לעזרה לאסוף את הגויות?' אף אחד לא הגיב רק לאחר שבנועים סס בסוף שלמה לו, והחשב הרתי, ולברו יצא החוצה. כל היתר היינו בשוק."

קימור חש אן, בהיותו מכווץ בבונקר, את תועבת המלחמה במלוא עוזה. תעוזת האדם, גילה ברנע המבחן, לא תמיד מתיישרת עם מיתוסי הנבונה. עלוהם התחנך בבית הספר היראלי העברי בחיפה. "למרות כל השנים שחלפו, יש בי עדיין המון זעם על מה שקרה בתל שאמם. אלה רבירים שלא מרברים עליהם, שמסאמאים אותם מתחת לשטות. אבל כשאני פוגש מדי פעם חברים ששירתו איתי בגדרו 13, הסור ישר עולה כשיחה. אן כשאני חושב על זה, אני אומר לעצמי 'על מי אתה חכם, המגיד הרי מן, יש לו כחח משפחה, כך שאין שום טעם להתנפל עליו'. מצד שני כולם הרי יודעים מה כאמת ותורחש שם. הרי לא מורבו בסתם מול נאחם."

"פתח שגיב, מפקר פלוגה א' בעבר, ומנחה סדנאות I.M. ברווה, היה מפקר הכוח שתוכנן ללכת לתל בורקלה. הוא וסגנו, יעקב בורובסקי, היום תתיניצב, ראש מינהל התנועה במשטרת ישראל, התעמתו או קשות עם המג"ד, בשאלה היכן יתקיים מסדר היציאה. המג"ד הורה לערוך אותו בחץ, הם דרשו בתוך הבונקר. הם הציגו להם כששותת את הסיכות המיוחדת בכך שהכוח צפוי שיהיה חשוף בעת המסדר, והוא השיב להם, ושגיב מחקה את סון-הריבור באירי, אך אתמול קרו הדברים. אנחנו נעשה מסדר כמו כתוב בפעמים. כמו בקורס מב"ס."

"בוקר אחד אני מסתובב בין הביתונים הדיקים וחוטף את הלם חיי. כמעט על כל צדיק היה מצוייר גרמיטי, 'המג"ד רוצח'"

"היה ויכוח טוער, מוסיף בורובסקי, "אבל את החיך למחלל אי אפשר להמלי על המג"ד בלבד. בתל שם לפחות עוד גורים אחה מעליך, שווה שיתף להיחזק. ואילו לא גורתי על עצמי שתקע בנושא יום ויפיר, מין גיד שאני לא פותח את פה 30 שנה, כבר הייתי יושף את האיש הזה שבידו היתה בחללס הסמכות למנוע את השטות האומללה. בכוא היום אני אפר את השתיקה. תל שאמם הוא רק פסוק ברברים שאני סומך איתו. כשהוא ידבר, בורובסקי נשמע נחרז, "אני מתחייב שהרבה אח"מים, אם יתיו עד אן, ירצו להתעסק בגוגל הלאום לצורך חסינות."

וכך, עד מדי ועקות רמות גלשו או הדברים באותו אחר-צהריים על התל, אבל המג"ד לא השתכנע. אנחנו לא נסתתר, הבחיה להם. הספירה לאחור, לקראת מה שיתברר כמות, החלה. אחר חלוחמים שבאקראי היה עד להתנצחות, סירב לעלות מהבונקר ולצאת למסדר. רק הפעלת כוח כפתה עליו להשתרר החוצה ולהצטרף לקבוצה שהתארגנה במרחן הקדמי, סתך קל לתצפיתנים הסוהים. לא חלפו דקות ספורות וטוללת 120 מ"מ שמוקמה ליה העירה סעסע נעלה על המסרה בורובסקי: "זה היה ממש מסות אווירי, חלקיך בשר עפו באויר."

המשך הכתבה

"אור", "אורי"

הטרגדיה של הגדוד ושל מפקדו החלה מיד עם כניסתו לתפקיד. מסע הצלב נגד המגיד א' נסתיח למעשה כשקיבל את הפיקוד בסתיו 73, חורשיים בלבד לפני המלחמה. כבר אז, קבלת הפנים היתה מתנכרת. הגיעו מהגלי הרביקה עליו את תווית הגל' לאורי' שאותה בשום אופן לא הצליח להסיר. הוא לא היה מאנשינו, הוא לא צמח בגולני. כל זה הכשיל מלכתחילה את הקליטה. היחס אליו גבל בזלזול, מה הוא כבר יודע שאנחנו לא. העובדה שהיה מפקד מעולה בנהל ושכששתהדומים גלחם בפלוגה, החדד באופיינות לא נחשבה לו. הוא נתפס כרז וככזה נשאיר בתודעת הגדוד. הוא גם נחשב וכן. בפציאות הדיא, שהאליה את הקידום המהיר, מגיד בגיל 27 היה חנון נפרץ. בן 30 נתפס כבר פנטיונר. כאילו לא די בשתי משוכות גבוהות אלה שנתבע לעבור, קידמו של א' בתפקיד היה אורי' אייזנברג ליומים ראש אמין אלוף אורי' שגיא. מדור 13 העריץ את אייזנברג וסיכוייו של המחליף היו קטנים מראש. "בשבלנו אורי' היה בן גוריון", אומר גיאת. "הרמטכ"ל לידו היה סמל" על כל צער ושעל נתקל המגיד באסירות נוסה, אבל אורי' היה אומר: לא נתנו לו לנשוש. בחנו אותו בזוכיות מגדלה וכשערכו בלי הרף השוואות מקצועיות הכי כמובן נסתה לחובתו. בנתונים והאלה שום סיכוי לא היו לו, אם כי במבט לאחור מצר שמעוני' היס"ר על האסימות שגילה הגדוד. שמעוני' "למרות שהתחלנו כחאקל אהבתי אותו. החבור היה ג'נטלמן, אדם עדין נפש, גחל לבן היה כגודל גופו הענק. אורי' אייזנברג, בכריזמה שלה כיסה את הגדוד בעינים שרק מעטים היו מסוגלים לפזר. המגיד החרש בכל שניסה להשתלב, לא הצליח לעלות על התר. הגוף רחב את ההשתלה, זה בהחלט לא נדבק. אז גם לא הבנתי את מה שעכשו אני יודע. הסגידה לאורי' גבלה בפנאטיות ושיחקה את הגדוד. המגיד שבא במקומו היה בלחץ אורי', בלתי פוסק, לתוכיח שהוא בן ראוי, אבל כל מה שהוא עשה הלך הפוך. א' ניסה להוכיח מי בעל הכית, כיו השאר היות סמוך למלחמה את אפי שניאור המ"פ המצטיין של א' ועוד שלח אותו לכלא 6. נכון ששניאור היה מרדן, אבל עובדה היא שעם אייזנברג נוצרה מערכת איונים שהגיבה פירות מוצלחים ביותר. המגיד החרש, שלא ידע את שניאור, ולא השכיל לפרש לצבור גקודות בעקבות מפגן השרידים, התוצאה היתה הפוכה. אמנם את הפלוגה מרדו במעשיה ששניאור חלה כביכול בצרבת ולכן סיים את תפקידו בחטף, אבל אותם שירעו מה נאמת התרחש, לעולם לא סלחו. שניאור שתושפל, השתחרר מהכלא ערב המלחמה, הצטרף כטרמפיסט לגדוד גולני, בעת שעלה לקרב החרמון הראשון, שם הוא נהרג.

וכך, כשנקישי הספיק א' להתחמם, פרצה המלחמה. חיילים ומפקדים בגדוד חיפשו את אורי' אייזנברג. לעתים בשקלסו אותו עולה ברשת הקשר, העיניים והרז וכולם התמוגגו אורי'. על המגיד החרש לא סמכו. זה היה מבוי. שמעוני' מודה היום שהכמיהה היתה חולנית.

כל עוד היו למגיד במהלך המלחמה ותחלופות קטנות פה ושם הגדוד עוד הבליג. אבל הפנקס היה פתוח והיה רשמה תל שאמס פתח את התיבה ושדום החלו לצאת, תועם היה גדול, אך ככל שמשתתפי אותו אירוע ממשיכים לרבר, ניכר בהם שגם הם מבינים שא' עצמו היה בעצם חלק מהטרגדיה הגדולה. הגדול שזימן אותו ברבע הלא נכון אל המקום הלא מתאים, הוא שורץ את גורלו.

כמה שנים אחרי המלחמה נהרג א' המגיד מתל שאמס, בתאונת אימונים בדרום. היו שניגבו באכזריות, אמרו, "קיבל את העונש שלו משמים". אבל רבים נסים גיאת בכזה.

נסים גיאת היה מאושמו בבית לוינסטין כשהשמעות החלו לרהוסי. "את זה סיפר לי פעם ראשונה גר לובן, שעכשו הוא הגורו של חסידי הדי קיושנה בארץ. הוא אמנם לא היה מפלוגה א', אבל גם הוא היה על תל שאמס, והוא קיבל את הפציעה שלנו בצורה מאד טראומטית. למרות שבאנו כל אחד מרקע אחר, היינו חברים טובים. הוא אמר לי שהכל בגלל טעות של המגיד. עניתי לו עובד, לי זה כבר לא משנה. אותי הדי שום דבר לא יחזיר למה שהייתי קודם". לובן גם הציע לו ספרים שיחזקו לו את הנפש. גיאת השיב שאת זה כבר עשה לו התורה.

בעוד גיאת שם מבטחו בשם, פצועים אחרים הגיבו באופן שונה על התאשמות שהתגלגלו. שגיב, שהגיע לבקר כעפולה, זוכר אחיות שמתחירות אותו מפני חייל שצועק ומתפרע. יום לפני שבאתי, היה אצלי זומגיד. איך שהוא נכנס, החייל התחיל לצרוח עלי' אני יהרג אותך. אני יהרג את האמא שלך, את זה סיפר לי הצוות".

כדור השלג תפס תנופה ומפה והלאה כבר א' אפשו היה לעצור אותו. צמרמורת אוחות בדני שמעוני, הרס"ר, כשהוא משחזר תמונות שהודעת מסרבת להאמין שאכן התרחשו. קטעי הרברים יוצאים ממנו בקושי, הוא מתלבט ומתחבט. דומה כי ההתרגשות גוברת עליו: "הגעתי אז עם החלוץ למקם את הגדוד בכרכור, להכין את הבסיס לקראת ירידה מהקו ובוקר אתר אני מסתובב בין הביטנים הרקיקים וחושף את הלם חיי. כמעט על כל צריף היה מצוייר גרפיטי, 'המגיד' רוצח'. ובמשרד שלו היתה פרוסה על הקיר כתובת ענקית: 'זוכר עם ישראל את בניו היקרים', ושוב רשמו את שם המגיד". שמעוני' הורה בן במקום לסייד את הנאצות, בלב, לעומת זאת, הן לנצח תהיינה חקוקות כפצע המטרגד להגלדי.

"אני לא מאמין, זה פשוט לא ייתכן, פעם ראשונה שאני שומע על העלילה המתועבת הזו", נרעש רחמים יפת שנפצע אף הוא על והל. הוא אינו בין המגנים. "מסכן, סתם התגפלו עליו". "עניין הגרפיטי", מוסיף ירון קימור, "לא נותן לי מנוחה. זה נשמע כל כך פנטסטי ולא יאמן שלפעמים אני אומר לעצמי, אולי אתה מרמז, אולי לא באמת ראית בעיניים ומרוזר סתם באיוו אגרה שנופחה. ואז יום אחד בירושלים אני הולך כרחוב ומגוש חייל יוצא גדוד 13, את רוגי ממה שנים לא התראינו. מה נשמע, מה העניינים, מפה לשם, תוך שניות, השיחה כמובן מתבייתת על תל שאמס. 'אתה זוכר את הקטע של הגרפיטי בכרכור', הוא שואל אותי. עובר בי רעץ כשאני נזכר באירועים ההם, בהלך ההווה שהשתרר בגדוד. רוכאים אמרו על המגיד שהוא הרג לנו יותר מה שהסורים הצליחו. אלה האשמות איומות".

קורות חייו

חלינוט שלמה

בן שמואל ואסתר. נולד כ 24.11.53, י"א בכסלו תשי"ד. שלמה היה ילד עליון, מלא שמחה חיים וכשמבקשים את חבריו לספר עליו הם מעלים מיד בזכרונם את חיוכו והתנהגותו החפזית, הידידותית ושובת-הלב. כך למשל כותב חברו משה: "עיני התכלת שקטות כמו ים, שער בהיר-חלק, נח רוגע על ראשו, קומה גבוהה, כחפיים רחבות ונפש אצילית... שלמה מלא החיים, האופסימי בעל החיוך השובב והנפש הצוחקת". חבר אחר מתאר במלים רומות אך מצא בחיכוך הנצחי משהו מעבר לשוכבות נעריה: "... וחיוך של טוב לב על פניו, חמיד מוכן לעזור ומעולם לא שמעת מילת סירוב מפיו כשנתבקש לעשות טובה".

כשבאים לכתוב על אשיותו של שלמה ולהכילה במלים נחקלים בבעיה שסופרים ומשוררים יחקשו להתגבר עליה. היטיבה לתאר רגש זה אחותו צביה: "ובכדי לחוש אותך - לא עוד אטפח לך על השכם כי אם אצטרך ליצור אותך במלים עזות-מבע, אשר מכוחן יפכו כך אותם חיים? ! הרי החיות והחיוניות ממאנות להכלא בחור חכנית של מלים ומשפטים. מנסה אני לכתוב קווים לרמותך אך לא ידעתי כיצד עושים זאת, שהרי קווים מונבלים למישור ואתה - אל המרחב פרצת".

שלמה היה חבר טוב, וחברים היו נקשרים אליו בקשרי ידידות עמוקים ואפשר לחוש זאת ברגשות העזים שהביעו לאחר מותו. אופיני היה לו לטפוח על השכם ולהפטיר אגב חיוך: "יהיה בסדר". היה משהו מן התמימות באותו חיוך, באותו אומן מלא לחבר. שלמה היה בחור דתי, והכיפה היתה חמיד על ראשו. אחד מחבריו הטובים ביותר סבור שנראה שהדת היתה דבר אישי אצלו, כיוון שמעולם לא התוכח בענייני דת, ולא ניסה לכפות על אחרים לחשוב כמוהו. למרות המתח, ההתרגשות והפחד באותו יום כפורים גורלי המשיך לצום עד הסוף, ובשבתות הקפיד להתפלל גם בחנאים קשים של חייל בגולני.

שלמה סיים את בית-הספר ע"ש דוד רמז ביהוד, והמשיך את לימודיו בבית הספר התיכון המקיף ביהוד, בו סיים את המגמה הביולוגית. כבר כילדתו אהב את הטבע, החי והצומח, ושאיפתו היתה להמשיך בלימוד ביולוגיה לאחר סיום השרות הצבאי. לפני גיוסו הספיק לעבוד במפעל "טורבוכרום" ביהוד יחד עם חברו יוסי. אותו חבר נסע לשכנעו עם גיוסו להצטרף למערך המוצנח, אך שלמה העדיף ללכת בדרכי חברו שלמה אלגרנט ז"ל והתנדב לגולני. שלמה היה גא ביהודה, ובחופשות הרבה לספר חוויות. דבר זה מתבטא במכתבו לילדה ששלחה לו שי בזמן המלחמה, וכך כתב: "אני משרת כאחת היחידות המובחרות בצפון".

בצבא היה חייל מצטיין וחבר נפלא עם לב של זהב. הוא מצידו אהב את חבריו ומפקדיו, וכך כתב למשפחתו: "החברה שאני עובד אתם חברה נהדרת ביחור הבוסים". גם חבריו מצידם אהבוהו ומבטא זאת היטב חברו אייל דורון: "גבוה, חסון לפעמים קצת עקשן, אך עדיין הוא היה טוב לב וביישן ולכן אהבנוהו מאד". שלמה נשלח לקורס המכי"ם, שם קבל את המאג שהוא מקלע הניתן בדרך כלל לחייל מצטיין בעל כושר גופני. מעולה. עם גמר הקורס הוצב בבסיס הטירוגים ואת עבודת ההדרכה מלא בדיוקנות ומסירות. הוא סלד מכך שכינהו "המפקד" ומשאר הדברים הקטנים שעליהם מקפידים בטירוגות, אך באופן כללי נהנה מעבודתו וראה בה יעוד. היה מחמיד עם חיילים בנושאים מכצעים, ואכן בעליה לחרמון נזכרו בו חייליו ונוכחו לדעת שצדקה דרכו המחמירה, וקפדנותו בפעולות מבצעיות. בהגיעו לנדר, הגיע לפלוגה ג' והיה שם מ"כ. בדרך כלל נחקל מ"כ חדש בקשיי התאקלמות ראשוניים בחוסם המבצעי והחכרתי. כשהכינו את שלמה לקראת קשיים אלה הגיב בחיוך מלא בטחון, טפיחה חזקת אופיינית והפטיר: "אל דאגה". אותה אופטימיות שבה הדביק את הסובבים אותו, היתה חלק בלתינפרד מאופיו, וסייע לו להתגבר על בעיות. ואמנם הוא התאקלם במהירות וגילה תכונות של מנהיג טבעי, בטחון עצמי יעילות בעבודה וחכרות טובה מהולה בעליצות טבעית. שלמה הועבר למבצעים והיה לסמל מבצעים. תפקיד זה העמיד אותו בלחצים, אך בזכות אופיו והאופטימיות שלו הסתגל במהרה לתפקידו החדש והוכיח זאת בזמן המלחמה, עת ביצע עבודה שקטה ויעילה בחדר המלחמה במיוחד בשלב הכלימה הקשה, באותו ימים גורליים שהצריכו עצבי כרזל.

לאחר שלב הכלימה, ולאחר כיבוש המובלעת התקדם הגדוד והתישב בתל-שמש שם נערך להגנה. ב-18 באוקטובר כ"ב בתשרי תשל"ד עסק הגדוד בהתארגנות על התל, ונעשו עבודות בצורים ופעולות אחרות הנחוצות להערכות להגנה. בעיצומן של העבודות החלה הפגזה סורית מרוכזת על התל. במהלך ההפגזה ספגה היחידה פגיעה ישירה שהפילה שלשה חללים. שלמה היה אחד מהם.

בן 20 היה במוותו.

כותבים לזכרו...

לכתוב עליך זה כמו:

למשוח יום אחמול ממצולת החיים, לחפש נחמה. לחתום על טופס קבלת פריטים אישיים מאח שגפל במלחמה, לנעול הדלת בצאת אחרון המנחמים בחוסר אונים ולהשקיף בערגה בדמותך החמיר בדממה.

לכתוב עליך זה כמו:

לראות בסוף הקיץ קץ, לעמוד כוכיה מול עץ המתנשא כאון ותפארת מעמיק שורש מגביה צמרת חלום מתנפץ. לרלוז זכרונות ממכתב ומחברוה, ללקט רסיסים למזכרת, להשקיף בצללים מרעדים מעל דמותך בחמונה.

לכתוב עליך זה כמו:

לצעוד בשביל צר במורד ההר, אני וצילי. להשקיף משטח מת בלב מצוע שוטט כרמי. לראות את רוך עיניך הכחולות כהנועות גלי ים עד יתנפצם. ולנוע לשם - לחלקת קברך בציפיה מתוחה, להאזין לפעמי לבבות לוחשים של לוחמי הגולן, האבות, הבנים, האחים. כאן כשדירה גם אתה - החלומות, תקוות הנעורים. מושחת על מורשת אבות ומסורת עגרת הסמל בגאווה, לבשת מדים. ישרה מבט מול פני האופל, העפלת עלי נבהים. האצלת מרוחך על חיי, ממך ינקחי אהבת חיים, אך כעת, השארתני מיותרת כההום החלול, במערבולת של תחושות כאובות, לראות את שדה הקטל אשר כיסו רנבי אדמה, את פאר הגבורה של לוחמיה - הבנים, האבות, האחים ומסביב כה רגוע - שקט נצחי. עד בואי אליך תחיה בליבי - אח יקר שלי.

צביה - אחותך

אחי - יושבת אני על קברך בדרד ואין איש ואתה מחריש.

התדבר?

כי אין בלעדיך לי פשר אחר.

התראה?

עיני צורבות מהזיל המעט - כי גדולה האבדה.

התריח?

מפרחי השדה שפזרתי על קברך.

התשמע?

את פעימות לבי הכואב.

התרגיש?

את כפות ידי בלטפס את עפרך.

התרע?

פניתי לבי מכל שמחה והוא ריק -

ואתה שותק... שותק... ושותק...

צביה - אחות

כותבים לזכרו...

יום אחר בא שלמה כמ"כ חדש למוצב, שבו הייתי ממקד. כרגיל אצל מכ"ץ (מ"כ צעיר) צימתי להססנות לנכי מנהיגות על החיילים ו"להעלמות" מהשטח לכמה חודשים עד להתאקלמות העבאית והחברתית.

לשם כך ניגשתי אליו והסברתי לו את כל הקשור במה שמצפה לו. תגובתו הייתה חיובית. מלא בטחון, טפחה חבטת (לפרות שעדיין לא היונו חברים) ואמירת "אל תדאג יהיה בסדר". בתמשך הכרותו הסתבר שהאופטימיות שהביע במשפט זה הייתה חלק מאופיו, והטפחה על הכתף סימלה גם כן את התיידדותו המהירה עם אנשים.

היך כמה ימים מההיע שלמה גם מהבחינה העבאית וגם בכיוון החברתי. ראשית הוא התחנך כמפקד לכל דבר, ובאילו מובן מאליו היה שהחיילים מכצעים את אשר פקד. כל זאת למרות היותו צעיר בלתי מוכר. הכסתון העצמי, הצחק החם והיעילות בעבודה, יצרו צרוף משכנע מאוד של מפקד טוב ואהוב.

מן הבחינה החברתית הוא התערה יפה בחיי החברה, וכל זאת בזמן הקצר שבו היה במוצב. זמן שבו אחרים כמ"כ לא מובעים די צרכם. התיידדותו ירירות אמת, שותתו, צחקו הרבה, שחקו וגם "ירדו" אחד על השני במכרים לכל דבר. בשלב מסוים למרות המלצתי החמה והמלצת המ"מ להישארותו בפלוגה, הועבר "למכצעים". כך לא נפגשו מספר שבועות.

ביום שישי, יום לפני המלחמה, כשהחל לחץ הדיווחים על המכצעים נפגשו שנית. כרגיל קבלו את מני החיך הרחב, הטפחה הידועה, והבדיחה מן הצד. ראיתי את שלמה עומד בלחץ טלפונים, חורעות וסימוני מפות ללא הפסק, ובחיותו צעיר ובלתי מנוסה, התבלבל קצת בלחץ הענינים. שחר, טפל המכצעים הוחק "ירד" עליו קצת, ובמקום להימנע או לקחת בריצות הוא צחק, ו"ירד" בחזרה. טחם אסיוורה קטנה אבל כל כך מתאימה לשלמה. ושלמה איגנו...

ירון

לזכרו של שלמה

בקושי הכרנוך
באת אלינו כחורשים לפני המלחמה,
שקט ומחירך.
ואמרת: "אני טפל המכצעים החדש".

הסברנו לך את הדרך בה אנו עובדים ואמרנו שלפעמים יש רגעים של פתח ושל כעס, אבל אחת לא התרגשת ואמרת "יהיה בסדר" - ובאמת שהיה בסדר. וגם אם היו לפעמים חילוקי דעות או מריבות קטנות הם באו על פתרונם מהר, פשוט משום שתמיד - חייבת.

ואח"כ באה המלחמה...

לפרות המפה, ההתרגשות וקצת הפחד, המשכת בצום עד מוצאי יום הכיפורים ולא התמלאנו, כי זכרנו - גם בשכחות הקפדת על התפילה, אפילו אם זה היה קשה לפעמים.

המלחמה הייתה ניסיון חדש לכולנו, וגם ברגעים הקשים תמיד אמרת "יהיה בסדר".

ואח"כ הייתה ההפגזה הקשה...

וקשה להבין

חבריי גיל ענחני ואלי ברנד.

"ואתה אל תי אנה, ואי יאזי זי ?
ואת יאנה זי - יאנה בקל נאיימל כהנא
שהיה זי קיימ, ואל אנשי זי היו חיים
וקיימים, ובאן שזי אאל אקנים אנשי זי
הזי זי הווייה".

ש' עמנו.

לני תבולת, שקלאו כח ים. שזי היה, חלק, נ
אל זי כאש, קומה טובה, כהניים תבולת, ואלס אצילת.
אוצר אהלאו זא זי הני, ואזי יאזי קשה אצור
אל ששאי הם אילויי שאל יאזי הכי, ככחול, וצמח סניצור
צוהם צעני נשנו.

קשה אשור שאלה, מלא חיים, האופטימי, הזי
המיק השורב ואלס הצוחק, שזי אל יהי אנו, שזי אל
שזי יאזי הצדיים נאיימל, נאזי חוילת אנצונק בל סה, זי
הצדיים הקשים בילוי שזני דיי חיון הקצבים.

חיון שזי חיים בל (נכס, שאלה אכזר ואני
נשכנו שזי, כשאלה חזיר ניצב איצנו, מאלו אנו זל
מקום, בל צינ, ומחוק הצמח מוצר בל.

וביים חיון מילדל, צבך ידיל חיון, ומקום
הסל בצהיל, אל אשז חלק מאנו בלצו יאזי, מאל כמנו
מילוי אל ואנו מאל, הבאז חלק אצוקני
מדי ששזי יהי אמרו.

אסיר מוצר אנו זי אנו זי הצלח אפול חזר
זניס בה אצילה.

כבר ישמי בלזי אצז.

משל

צבא חגנה לישראל

השלישות הראשית
לשכת השליש הראשי
סימבול: קד-50-542
יד' שבט תשל"ד
6 פברואר 1974

לכבוד
אסתר רשמואל קליינר
לוחמי גישור ביאליסטוק 8
יהוד

הורים יקרים,

הבדון: העלאת בדרגה -
2153741 רב-טוראי קליינר שלמה ז"ל

בבכס שלמה שבפל בעת מלוי תפקידו, הועלה לדרגת סמל.

קבלו בא הודעה זו כבטוי נוסף לרחשי הכבוד והיקר של
צה"ל כלפי בבכס, שהקריב את חייו במערכה על קיום ישראל.

בשם המטה הכללי של צה"ל הבני מבצע את רגשות השתתפותנו
באבלכם הכבוד.

מתתיהו ניב, אלוף-משנה
השליש הראשי

צבא חגנה לישראל
יחידת באי צבאי 2028
י"ט בטבת תשס"ד
31 ינואר 1974

שבת
מסכת קט"ט

בכתב 4374 צב"ט קט"ט שאלה נאם הנה שאלה
שבתה דאשן, היום חמישי ב"ה תשנ"ד תשס"ד, 18 אפריל 74.

החיל ביצע תפקידו כמנהל מרכזים הגיון גדעון
מסיבת גולברג גבורה משפחה ומפתיח האולם זה,
במסירות והקדמות. היה חיל טוב ואהוד עם
מנהל ומפקד.

הח"ט קט"ט שאלה היום השבת הפעלה
בסוף 74 עם משפחה מנהל האליה הסורי.

הרנ' אהוד את צדרי ואני צדרי הגיון
בואו הרעול הרבה שאלה.

צב"ט שבתה ינון שבתה צב"ט ואי
צב"ט ושמו יהיה חיל עם אצמיה וסאסיה
של הארץ הבאת שצור וצור.

יהי צב"ט הווא
כאם אורן-סאסיה
מפקד היתידה

יקירך, שלמה ז"ל, גויס לצה"ל בפברואר 1972 והוצב בחיל הרגלים. הוא שירת בחטיבת "גולני" והיה ללוחם בגדוד 13.

בתחילת אוגוסט 1973, כחודשיים לפני פרוץ מלחמת יום הכיפורים, הועלה גדוד 13 בפיקודו של סא"ל זאב אורן לרמת הגולן לצורך תעסוקה מבצעית. מפקדת הגדוד התמקמה בקוניטרה בעוד הפלוגות איישו את מוצבי הקו בצפון הרמה. בכל מוצב, למעט מוצב החרמון, שהו כ-16 לוחמים אשר קיימו שגרת פעילות שכללה פטרול ותצפית. בגזרת החרמון נפרסה פלוגה א' בהרכב של כ-60 לוחמים, בהם גם יקירך, שלמה ז"ל. 13 מלוחמי הפלוגה היוו חוליית אבטחה למוצב החרמון בעוד האחרים איישו עמדות בתחנת הרכבל התחתון ותצפיות ברכס או לחילופין ערכו פטרולים רכובים על ציר מסעדה-מגידל שמש.

עם פרוץ מלחמת יום הכיפורים ב-6 באוקטובר 1973 הנחיתו הסורים אש ארטילרית כבדה על רמת הגולן, בכלל זה על מוצבי הקו, ולוחמי גדוד 13 היו נתונים להתקפות עזות של חי"ר סורי מלווה בשריון. בחרמון הנחיתו הסורים חיילי קומנדו, השתלטו על המוצב הישראלי ולקחו חלק

קלינוט שלמה ז"ל

1953-1973

תמונה זו צולמה בימי המלחמה האחרונים

הוריו תרמו לזכרו פרוכת לבית הכנסת בקריית ביאליסטוק שביהוד;
ביום השנה לנופלו נערך חידון תנ"ך לתלמידי בית הספר התיכון
המקיף ביהוד ובני משפחתו העניקו למצטיינים מלגות לימודים וספרים;
חטבת "גולני" הוציאה לאור חברת לזכר חללי החטיבה, ושלמה בתוכם.

דבר המשפחות השכולות

ע"פ י"א הכחון, י"ש"ע, ד"ר י"א, י"א

דבר המשפחות השכולות – מקיף יהוד 2005 – טריטור/קלינט יוספה

ניצבים אנו כאן בחצר ביה"ס התיכון
מקום בו נרקמים חלומות, מקום בו עוד הכל נראה מבטיח ותמים
ומבחינתי זה המקום בו גם החלומות מתנפצים.
לא אשכח את בוקר ה-18 לאוקטובר 1973
תחילת כיתה ט' עם כל המשתמע מכך, הסתגלות למערכת, הסתגלות חברתית
ולימודית
בפתחת הדלת מחנכת הכיתה הגב' ברזילי ואחות ביה"ס קוראות לי
החוצה, מבשרות בגמגום ובלי מילים את הנורא מכל
בטוחני שזה בוקר שגם הן לא שכחו למרות שחלפו להן 32 שנים מאז.
זה הבוקר ששינה את כל החיים
זה הבוקר שאחריו כבר כלום לא אותו דבר
זה הבוקר שנחשפתי להורים שבורים ובוכים
זה הבוקר שלאחריו בתי עלמין ואזכרות הפכו לחלק מהותי מחיי
זה הבוקר שמילדה תמימה נחשפתי באחת לקשיים הגדולים ביותר בחיים
זה הבוקר שלאחריו התידדנו עם החברים המקומיים והכרנו את החברים
הצבאיים.
זה הבוקר שהשאיר אותי רק עם זכרונות וגעגועים
זה הבוקר שהבנתי כי הוא הלך לבלי שוב.....
ומאז כולנו קמים כל בוקר מחדש..... אבל אף בוקר בחיים לא יהיה כמו
הבוקר ההוא לפני....

א"י י"א ש"א ש"א
ש"א (ש"א) ק"י, נ"א, י"א, י"א, 7.9.93
א"י י"א ש"א ש"א
א"י י"א ק"י, נ"א, י"א, י"א, 2.8.10
י"א כ"א, י"א, י"א, י"א, י"א